

La Ronquina

Prou excuses! La Maria, palplantada al davant de la porta tancada, es repeteix que no pot perdre més temps: ha d'entrar a l'habitació prohibida. La de la mare, morta fa tres anys. Falten només quatre dies perquè arribi la seva neboda que fa molt temps que no veu. Ni quan la iaia se n'anava va poder venir de tant lluny que vivia. Que bé! Es quedarà a dormir aquí uns quants dies, a l'habitació de la iaia, i segur que voldrà menjar els seus menús preferits.

La Maria agafa una bossa, el cubell, el pal de fregar i cap a dins. Puja la persiana, obre la finestra i mira al seu voltant: el tocador ple de capsetes, raspalls, flascons i una ampolla amb aquella etiqueta carrinclona i que està gairebé buida. No sap per què ho fa, però obre l'ampolla i per ben poc que no cau a terra ben marejada. És per l'olor de la Ronquina, la loció capil·lar amb què la mare lluitava, inútilment, contra la calbesa amenaçadora i que era implacable. La Maria detestava aquell tuf que podia sobreviure tants anys. Tanca l'ampolla i la deixa dins de la bossa. Obre l'armari que encara està bastant ple de roba. Comença a esverar-se: la roba fa l'olor de la Ronquina! Va a buscar més bosses. Sí, segur, ho ha de llençar tot. Surt. Torna amb el Politus de la mare, el líquid *màgic* per netejar els mobles de fusta i els empastifa tots. Després toca polir-los, fregar el terra, els vidres, rentar la cortina... Ho torna a fer tot, perquè cada vegada que entra a l'habitació li ve aquella olor maleïda. A la nit cau al llit amb sensació de fracàs; sent l'olor, *veu* la mare que la renya, la *sent*: mai acabes de fer res bé. La mare obligant-la a fer, a aprendre a fer el camí de la vellesa. Al matí l'olor persisteix idèntica, implacable. De cop i volta li agafen ganes de riure's d'ella mateixa, i a continuació les ganes són de plorar. Li ve de pintar l'interior de l'armari i de la tauleta de nit, però no ho acaba de fer perquè li queda fatal. Deixa cremar encens, espelmes de lavanda... És inútil. Compra un matalàs nou, roba de llit, una cortina. Torna a fregar, buida tres ambientadors, fa bullir aigua amb el fogonet de butà i hi posa fulles d'eucaliptus, omplint la cambra de vapor.

Falta un dia perquè arribi la neboda i l'olor de la Ronquina s'està escampant per tot el pis. El neteja a consciència, com mai a la vida ho ha fet. El dia esperat es dutxa, es renta el cap i es posa roba nova. No ha tingut temps de canviar cap moble de la casa. Prepara el dinar: la sopa d'estrelletes, les croquetes i la crema cremada.

Aquella nena de trenes llargues i rosses i ara ja és mare, l'abraça emocionada i li diu: Tieta, és com si abracés la iaia. Fas la seva olor! Que bé, estic tan contenta! Tot està igual, torno a ser a casa! La Maria no sap si riure o plorar.

Diletta